

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Karla Šimky a Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, zast. JUDr. Josefem Sedláčkem st., advokátem se sídlem Starobranská 327/4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. MZE-56861/2022-14141, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 A 98/2023-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal v roce 2015 Státní zemědělský intervenční fond (SZIF) o jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy o celkové výměře 146,66 ha za rok 2015. SZIF žádost v roce 2016 zamítl a uložil žalobci sankci podle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014 („nařízení Komise“). Žalovaný zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí potvrdil. Městský soud v Praze poté zamítl žalobu, kterou žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného. Rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 342/2019-32.

[2] SZIF následně rozhodnutím ze dne 5. 8. 2022 žádost žalobce opět zamítl a uložil mu sankci podle nařízení Komise. Setrval na závěru, že některé části dílů půdního bloku (DPB) nebyly zemědělsky obhospodařovány [§ 7 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně

některých souvisejících nařízení vlády („nařízení vlády“) a že některé DPB nebyly evidovány na žalobce, resp. na něj byly evidovány v odlišné výměře [§ 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády]. Jelikož rozdíl mezi žalobcem deklarovanou a zjištěnou plochou přesahoval 50 % zjištěné plochy, SZIF žádost zamítl a uložil žalobci sankci ve výši 376 753,08 Kč. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí SZIF potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který žalobu opět zamítl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Důvodnou neshledal ani námitku, že se správní orgány měly zabývat tím, kdo příslušné DPB skutečně obhospodařuje, a nevycházet pouze z evidenčního stavu. Podle městského soudu jsou správní orgány podle zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, povinny z údajů v evidenci vycházet, a vedení v evidenci stanoví jako dotační podmínku i nařízení vlády. K tomu městský soud odkázal na judikaturu správních soudů. Žalobce se nesprávně domnívá, že podmínky podle § 7 odst. 2 nařízení vlády nemusí být splněny kumulativně. Sankce byla uložena na základě přímo použitelného předpisu Evropské unie, nikoli nařízení vlády, jak žalobce namítal. Nejde o sankci, kterou by byl povinen žalobce uhradit, ale o specifický prostředek k zajištění dodržování podmínek evropských dotací. Při podání žádosti každý žadatel prohlašuje, že se seznámil s podmínkami pro poskytnutí dotace. Správní orgány nepochybily, pokud nevyčkaly výsledku řízení o žalobě proti rozhodnutí o aktualizaci údajů v evidenci půdy.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítá, že se žalovaný nezabýval jeho tvrzeními o tom, že evidence půdy byla vedena v rozporu se zákonem. S touto argumentací se nevypořádal ani městský soud. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem, že údaje v evidenci půdy jsou pro rozhodování o dotaci závazné. Zápisy do evidence nemají povahu správního rozhodnutí. Zákon uvádí, že správní orgán z evidence *vychází*, nikoli, že je jí *vázán*. Evidence využití půdy není veřejným seznamem, a ani u nich neplatí bezvýjimečná vázanost jejich údajů. Smyslem zemědělské dotace je poskytnout podporu tomu, kdo půdu reálně obhospodařuje. V nynějším případě by však podmínky dotace nesplňoval stěžovatel, který pozemky reálně obhospodařoval, ani jeho bývalá manželka, která byla zapsána v evidenci půdy. V takové situaci se podle stěžovatele správní orgán musí zabývat tím, zda daná osoba pozemky obhospodařuje bez právního základu, nebo má právní důvod pro užívání dotčených pozemků. K faktickému užívání pozemků však nebylo vedeno dokazování. Údaje z evidence jsou podle stěžovatele použitelné, pokud o jejich správnosti nevzniknou důvodné pochybnosti. V takovém případě si otázku právního důvodu k užívání pozemků má vyřešit orgán rozhodující o dotacích sám. Ve vztahu k sankci stěžovatel namítá, že neporušil žádnou právní povinnost. Stěžovatel má ústavní právo žádat stát o cokoli, o čem se domnívá, že na to má právo. Nemůže být trestán za pouhou žádost. Podání žádosti zákon nezakazuje a stěžovateli nelze takto upírat jeho odlišný právní názor. V žádosti neuváděl žádné nepravdivé skutečnosti ani netvrdil, že je zapsán v evidenci půdy jako uživatel. Uložení sankce odporuje zásadě trestní odpovědnosti za zaviněné protiprávní jednání.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud řádně vypořádal všechny žalobní body. Otázka správnosti údajů v evidenci půdy a jejich aktualizace není

pokračování

předmětem řízení o přiznání dotace, ale samostatného řízení vedeného podle § 3g zákona o zemědělství. Toto řízení bylo ve stěžovatelově věci také vedeno, včetně řízení před NSS. Ustanovení § 3 odst. 5 zákona o zemědělství nelze vykládat jinak, než že SZIF musí při poskytování dotace vycházet z údajů v evidenci. V evidenci jsou evidovány i jiné údaje sloužící k řádné identifikaci zemědělských pozemků, z nichž SZIF musí vycházet, aby dostal povinností vyplývajícím z unijních předpisů. Podle nařízení vlády jsou k poskytnutí dotace způsobilé jen ty DPB, které jsou evidovány na žadatele. Řádné obhospodařování půdy je podstatnou, nikoli však jedinou podmínkou pro poskytnutí dotace. Výklad stěžovatele by vedl k tomu, že by dotace mohly být poskytovány i osobě, která půdu užívá neoprávněně. Existence právního důvodu k užívání pozemků je řešena v řízení o aktualizaci evidence. Uloženou sankci nelze přirovnávat k přestupkovému trestání. Není ukládán trest ani povinnost k úhradě určité částky a nejde o správní trestání. Jedná se o formu objektivní odpovědnosti, jež nevyžaduje zavinění. Žadatel odpovídá za to, že zemědělská půda, na niž žádá o dotaci, je způsobilá pro její poskytnutí. V opačném případě stanoví přímo použitelné předpisy snížení dotací, jež má preventivní charakter, má zajistit správné fungování systému a motivovat žadatele k podávání řádných žádostí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[7] Stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a že se městský soud s touto namítanou vadou dostatečně nevypořádal. Městský soud se námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zabýval v bodech 13-14 svého rozsudku. Poukázal na judikaturu, podle níž nepřezkoumatelnost musí být chápána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody napadeného rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS), a podle níž to, že správní orgán nereagoval na všechny myslitelné námitky nebo se dopustil dílčího nedostatku odůvodnění, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28). Městský soud následně konkrétně vyložil, že skutkový stav byl mezi stěžovatelem a správními orgány nesporný a právní úvahy správních orgánů jsou z napadených rozhodnutí dostatečně srozumitelné (bod 14 napadeného rozsudku).

[8] NSS se s těmito závěry městského soudu ztotožnil. Připomíná, že nepřezkoumatelné není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů v něm uvedených) seznat, jaký názor správní orgán zaujal vůči skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že nebyl vyvrácen každý dílčí argument uplatněný účastníky (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). Těmto požadavkům rozhodnutí SZIF i žalovaného dostala. Z rozhodnutí SZIF je patrné, jaké konkrétní nesrovnalosti a podle jakých právních ustanovení jsou stěžovatelově žádosti vytýkány (s. 3-4). Z rozhodnutí žalovaného je pak patrné, jakým způsobem se vypořádal s odvolacími námitkami a jak věc právně posoudil (s. 6-8). Ostatně o přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí svědčí i fakt, že s nimi stěžovatel v žalobě i kasační stížnosti poměrně detailně věcně polemizuje. Tato námitka není důvodná.

[9] Podle § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády platí:

*Fond poskytne žadateli jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy, která je
b) evidována v evidenci využití půdy na žadatele nejméně ode dne doručení žádosti Fondu
do 31. srpna příslušného kalendářního roku,*

[10] Podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona o zemědělství platí:

*Jestliže se dotace poskytuje, případně podmínka jejího poskytnutí se vztahuje
a) na zemědělskou půdu, popřípadě na zalesněnou půdu, která byla v evidenci půdy podle
§ 3a vedena jako zemědělsky obhospodařovaná půda se zemědělskou kulturou stanovenou
nařízením vlády podle § 3i, při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán
z evidence využití půdy vedené podle tohoto zákona, přičemž nepřihlíží k údajům
o výměře parcel a druhu pozemků vedených podle zvláštního právního předpisu,*

[11] Podle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise platí:

*Pokud rozdíl přesahuje 50 %, nelze na danou skupinu plodin podporu na plochu
poskytnout. Příjemce musí navíc uhradit další sankci rovnající se výši podpory, která
odpovídá rozdílu mezi ohlášenou plochou a plochou zjištěnou podle článku 18.*

[12] Stěžejní kasační námitka se týká toho, zda správní orgány postupovaly správně, pokud k závěru o nezbytnosti zamítnutí dotační žádosti dospěly pouze na základě toho, že stěžovatel nebyl u části DPB evidován v evidenci využití půdy. Podle stěžovatele se ale měly správní orgány v dotačním řízení zabývat správností údajů v evidenci, resp. faktickým stavem. NSS souhlasí s městským soudem, že stěžovatelův právní názor je v rozporu se zněním příslušných ustanovení právních předpisů a i s judikaturou (bod 23 napadeného rozsudku).

[13] NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55, citovaném městským soudem, uvedl, že „vycházel-li žalovaný při posuzování intenzity chovu hospodářských zvířat, resp. při zjišťování uživatelských vztahů ke stěžovatelem uváděným půdním blokům, pouze a jen z údajů v evidenci půdy, byla v daném případě naplněna formální (a současně kumulativní) podmínka aplikace ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) bod 2 nařízení. Pokud by správní orgán přiblížil k tomu, že stěžovatel fakticky užíval i jiné, v evidenci neuvedené, půdní bloky, překročil by meze, které mu zákon stanoví, a své rozhodnutí by zatížil nezákonností. Ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 nařízení proto nedává žalovanému žádný prostor pro dokazování faktického užívání půdních bloků, neboť za rozhodné stanoví jediné údaje v evidenci půdy.“

[14] Poukázat lze i na bod 12 již zmiňovaného rozsudku č. j. 10 As 342/2019-32, vydaného ve vztahu k předcházejícím správním rozhodnutím v téže stěžovatelově věci, podle něhož „v projednávané věci tedy ve smyslu § 3a odst. 5 zákona o zemědělství správní orgány ‚pouze‘ vycházely z toho, zda dotčená zemědělská půda byla či nebyla v rozhodném období vedena v evidenci využití zemědělské půdy na stěžovatele. Správní orgány samostatně neposuzovaly, zda stěžovateli svědčí právní titul k užívání dotčených zemědělských pozemků, ale vycházely z rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí intervenčního fondu ze dne 22. 5. 2015 o neprovedení aktualizace evidence využití zemědělské

pokračování

půdy. Z tohoto důvodu nelze v tomto řízení přezkoumávat rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2015, resp. zda postup správních orgánů v řízení o případné aktualizaci evidence využití zemědělské půdy (ne)byl v rozporu s § 3g zákona o zemědělství.“

[15] V citovaném rozsudku dospěl NSS dále k závěru, že rozhodnutí o aktualizaci údajů v evidenci využití půdy je podmiňujícím rozhodnutím ve vztahu k rozhodnutí o poskytnutí dotace a k případnému zrušení podmiňujícího rozhodnutí je třeba přihlídnout při přezkumu podmíněného rozhodnutí (body 22-24). K takovému zrušení podmiňujícího rozhodnutí však oproti situaci posuzované v rozsudku č. j. 10 As 342/2019-32 nyní nedošlo. Tuto skutečnost ostatně stěžovatel v kasační stížnosti uznává a upozorňuje na ni, když uvádí, že nadále netrvá na své žalobní námitce, že mělo být s vydáním rozhodnutí žalovaného vyčkáno do rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 93/2021. Městský soud totiž jeho žalobu zamítl, a proto je tato argumentační linie podle stěžovatele nadále irrelevantní (s. 3 kasační stížnosti). NSS dodává, že je mu z úřední činnosti známo, že i žalobcovu kasační stížnost proti tomuto rozsudku městského soudu (ze dne 28. 11. 2023, č. j. 5 A 93/2021-60) kasační soud zamítl (rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 9 As 283/2023-35).

[16] Z judikatury tedy plyne, že správní orgány vycházejí v řízení o přiznání dotace pouze ze stavu v evidenci využití zemědělské půdy. Případná nesprávnost této evidence je předmětem řízení podle § 3g zákona o zemědělství, jehož výsledek je v souladu se závěry rozsudku NSS č. j. 10 As 342/2019-32 třeba v dotačním řízení zohlednit. Předměty obou řízení však nelze směřovat. Pokud by NSS přistoupil na argumentaci stěžovatele, že evidence využití zemědělské půdy představuje pouze nezávaznou pomůcku pro rozhodování o dotaci, popřel by podmíněnost rozhodnutí o dotaci rozhodnutím o aktualizaci evidence, jakož i výslovné uvedení evidování zemědělské půdy jako dotační podmínky v § 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády. Neúspěch v řízení o aktualizaci údajů nelze sanovat požadavkem, aby byly tytéž otázky znovu posuzovány v řízení o přiznání dotace. Tato část stěžovatelovy argumentace tedy není důvodná.

[17] Poslední okruh kasačních námitek se týká uložené sankce. Stěžovatel zjednodušeně řečeno namítá, že uložená sankce představuje trest, porušuje zásadu odpovědnosti za zavinění a tvrdí, že nemůže být trestán za podání žádosti.

[18] K povaze sankce podle čl. 19 nařízení Komise (resp. předcházejících unijních předpisů) se již NSS v minulosti vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 10. 2021, č. j. 6 As 253/2019-27, bodech 38-39. Uvedl, „že o správní trestání v nyní projednávaném případě nejde. V projednávaném případě totiž nebylo rozhodováno o odpovědnosti za správní delikt a individualizovaném správním trestu za delikt, u něž by správní orgán konstatoval vinu, nýbrž bylo rozhodováno o poskytnutí podpory. Neposkytnutí podpory bylo objektivním následkem nesplnění požadavku v žádosti uvést podrobné údaje umožňující identifikaci všech zemědělských pozemků v hospodářství, včetně jejich výměry. Na projednávaný případ proto nedopadá čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. [...] Skutečnost, že rozhodnutí o neposkytnutí podpory stěžovatelka subjektivně vnímá nepříznivě, neznamená, že jde o rozhodnutí o trestu. Na závěru, že v projednávaném případě nejde o správní trestání, nic nemění ani to, že nové nařízení Komise (EU) č. 640/2014 v čl. 19 [...] používá sousloví administrative penalties (ve verzi v anglickém jazyce) a v návaznosti na to oficiální překlad

nařízení do českého jazyka sousloví správní sankce, jak stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje. Sousloví správní sankce je zde (nepřesně) použito pro správní opatření, jímž příslušné orgány reagují na deklaraci větší rozlohy obhospodařované plochy. Účinky těchto opatření budou k tíži jejich adresátů, a adresáti je tedy budou vnímat nepříznivě. [...] Správním trestáním není vydání každého správního rozhodnutí k tíži adresáta.“ NSS nepomíjí, že ve věci, kterou se zabýval šestý senát v citovaném rozsudku, nebyla stěžovatelce uložena totožná sankce jako nyní stěžovateli. Rozsudek šestého senátu se nicméně vyjádřil souhrnně k správním sankcím podle nařízení Komise (resp. předcházejících unijních předpisů) a vysvětlil, proč se o trestní obvinění vzdor užitému označení nejedná. Proto jeho závěry považuje kasační soud za příléhavé i nyní.

[19] Jak uvedli městský soud a žalovaný, sankce podle čl. 19 nařízení Komise [které vychází z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013] je specifická. Nejde o částku, kterou by žadatel byl povinen uhradit, nýbrž ji lze v průběhu následujících tří let uplatnit oproti možným dotačním nárokům stěžovatele; v opačném případě se sankce zruší (čl. 19 odst. 3 nařízení Komise, bod 34 rozsudku městského soudu).

[20] To, že se v případě sankce podle čl. 19 nařízení Komise nejedná o správní trestání, resp. trestní obvinění, je ostatně patrné i z hlediska systematického, neboť čl. 3 nařízení Komise výslovně uvádí, že ukládání správních sankcí podle tohoto nařízení nevylučuje uplatnění trestních sankcí podle vnitrostátního práva (tedy není dána překážka *ne bis in idem*). NSS tedy shrnuje, že stěžovateli uložená sankce nepředstavuje trest, jak stěžovatel namítal.

[21] Pokud jde o stěžovatelovy poukazy na to, že je sankcionován za podání žádosti a že žádnou právní povinnost neporušil, fakticky se tím dovolává některého z důvodů, pro které nelze správní sankci uložit, jak je uvádí čl. 77 odst. 2 nařízení č. 1306/2013. Relevantní je zde zejména ustanovení čl. 77 odst. 2 písm. d) citovaného nařízení („*Správní sankce se neuloží, může-li dotčená osoba příslušnému orgánu uspokojivě prokázat, že k nesplnění povinností podle odstavce 1 nedošlo její vinou, nebo pokud se příslušný orgán jinak přesvědčí, že dotčená osoba nenese zavinení;*“). NSS se však ztotožňuje se závěry městského soudu, že v nynější věci o takový případ nejde.

[22] Jak příléhavě poukázal městský soud v bodě 35 svého rozsudku, stěžovatel byl seznámen s podmínkami dotace a příslušnými právními předpisy. Zavázal se je dodržovat a deklaroval, že všechny informace v žádosti jsou pravdivé (viz závazky žadatele na s. 5 jednotné žádosti založené ve správním spise). Evidování půdy na žadatele bylo základní a nepominutelnou podmínkou pro poskytnutí jednotné platby na plochu zemědělské půdy [§ 7 odst. 2 písm. b) nařízení vlády a odůvodnění výše]. Je jen stěží představitelné, že by stěžovatel jako zemědělský podnikatel, který se seznámil s podmínkami dotace, nevěděl, že DPB, ve vztahu k nimž o dotaci žádá, na něj nejsou ve skutečnosti evidovány, nadto když byl rozdíl tak markantní jako v nynější věci (deklarovaná plocha byla 146,66 ha, zjištěná plocha 40,35 ha, šlo tedy o rozdíl ve výši 263,47 % zjištěné plochy, srov. s. 6 rozhodnutí žalovaného; z toho pouze 0,33 ha bylo vyloučeno z důvodu faktického neobhospodařování, zbylá část rozdílu – 105,98 ha – je tvořena DPB či jejich částmi, které nebyly na stěžovatele evidovány).

pokračování

[23] Ostatně i ze samotného formuláře jednotné žádosti je patrné, že žádost vychází z evidenčního stavu. V rámci druhé části přílohy žádosti (*Seznam pozemků k deklaraci zemědělské půdy a k žádosti o dotaci SAPS*) je výslovně uvedeno, že výměra pozemků se uvádí dle LPIS, tedy evidence využití půdy. Za těchto okolností NSS souhlasí s městským soudem, že stěžovatel věděl nebo musel vědět, že podává žádost, v níž je ohlášená plocha výrazně vyšší než plocha zjištěná ve smyslu čl. 19 nařízení Komise, tedy plocha na něj evidovaná. Jednal tudíž přinejmenším nedbalostně. To, že sankci podle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise lze v případě nesouladu mezi ohlášenou a zjištěnou plochou přesahujícím 50 % uložit, potvrzuje i Soudní dvůr Evropské unie (rozsudek ze dne 16. 12. 2021, *Euro Delta Danube*, C-225/20, bod 35).

[24] NSS vnímá, že stěžovatel považuje následek „vad“ žádosti v podobě sankce podle čl. 19 nařízení Komise za poměrně tvrdý, nepřiléhavé je nicméně jeho tvrzení v kasační stížnosti (s. 7), že podání žádosti, v níž je požadována dotace na neevidovanou plochu, zákon nezakazuje. Podání takové žádosti sice zákon skutečně nezakazuje, ale to neznamená, že s ním právní řád nespojuje určité (negativní) právní následky, jak v nynějším případě výslovně činí čl. 19 nařízení Komise ve spojení s čl. 77 nařízení č. 1306/2013. Je na odpovědnosti žadatele, aby se seznámil s příslušnými dotačními podmínkami, a pokud jim jeho žádost nebude odpovídat, aby nesl příslušnou sankci, která je dle čl. 19 nařízení Komise odstupňována podle míry rozdílu mezi deklarovanou a zjištěnou plochou (jestliže je rozdíl nižší než 3 %, sankce se neukládá, při rozdílu mezi 3 % a 20 % se dotace krátí, při rozdílu mezi 20 % a 50 % se dotace vůbec neposkytne a při rozdílu přesahujícím 50 % se navíc ukládá sankce, která se započte proti budoucím dotačním nárokům; srov. čl. 77 odst. 4 nařízení č. 1306/2013).

[25] K otázce uplatnění sankce podle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise lze přiměřeně odkázat i na závěry vyslovené v bodě 30 rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2024, č. j. 1 Afs 59/2023-39: „*Jakkoliv nelze stěžovateli vytýkat úmyslné zatajení rozhodných skutečností, stěžovatel zároveň nepopírá, že své povinnosti nesplnil, fakticky žádal o dotaci také na plochu, k níž pozbyl užívací právo, a tudíž naplnil hypotézu čl. 19 odst. 2 nařízení č. 640/2014, které s daným pochybením spojuje uložení sankce rovnající se výši podpory, která odpovídá rozdílu mezi ohlášenou plochou a plochou zjištěnou. Tyto důsledky vyplývají z přímo použitelného předpisu EU, který nedává orgánům členského státu žádné uvážení, zda k uložení sankce přistoupí, či nikoliv. I pokud příjemce dotace nezavinil porušení dotačních podmínek úmyslně, nese odpovědnost za jejich nedodržení.*“.

[26] NSS tedy neshledal důvodnými ani námitky týkající se uložení sankce.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu Sylvou Šiškeovou v právní věci žalobce: **Ing. J. R.**, zast. JUDr. Josefem Sedláčkem st., advokátem se sídlem Starobranská 327/4, Šumperk, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. MZE-56861/2022-14141, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 A 98/2023-32,

t a k t o :

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2025, č. j. 2 As 268/2024-29, **se v záhlaví opravuje** tak, že slova „Evy Šonkové“ se nahrazují slovy „Tomáše Kocourka“.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud rozhodl v projednávané věci rozsudkem ze dne 31. 7. 2025, č. j. 2 As 268/2024-29, o zamítnutí kasační stížnosti žalobce. Soud v záhlaví tohoto usnesení uvedl jako členku senátu soudkyni Evu Šonkovou. Tím však došlo k jiné zjevné nesprávnosti, neboť na rozhodování této věci se jako člen senátu podílel soudce Tomáš Kocourek.

[2] Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.*

[3] S ohledem na výše uvedené předsedkyně senátu podle § 54 odst. 4 ve spojení s § 120 s. ř. s. opravila jinou zjevnou nesprávnost v záhlaví rozsudku č. j. 2 As 268/2024-29, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu